

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Prețul abonamentului:	APARE DUMINECA	Prețul inserțiunilor:
Pe un an . . . . . 240 Lei	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.	Pentru publicațiuni oficiale, concurse edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an . . . . . 120 Lei		
Pe un pătrar de an . . . . . 60 Lei		
Un număr . . . . . 5 Lei		
Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei		

Problemele religioase și creștine sunt actuale.

De: prof. **Constantin Rudoreanu.**

Cu toate eforturile de tehnică și de științe pozitive ale timpurilor noastre, problemele religioase sunt mai actuale ca oricând. Creștinismul își face loc tot mai mult, iar morala creștină rezolvă atâtea cazuri de conștiință încât justiția umană vede cu ochi buni îndrumarea religioasă-morală a societății umane.

Gândirea vieții creștine înrăurează în bine pe toți aceia cari în diferite domenii lucrează pentru binele semenilor lor.

Cărțile creștine se află pretutindeni, sunt citite de toate categoriile de oameni și cu toții simt binefacerile ce se revarsă asupra acțiunilor ce le întreprind.

Omenirea din starea decăzută în care se tânjea numai cu ajutorul creștinismului a putut să se ridice până la cea mai de seamă treaptă a creațiunilor spirituale.

Adevărurile religioase nu fac altceva decât verifică adevărurile științifice, fiindcă este știut, că știința însăși nu-i altceva decât un act al credinței, care corespunde cu o trebuință înăscută a spiritului uman.

Și spiritul uman cercetează mereu, caută spiritualitatea lumii acesteia, străbatate drumuri imense pentruca să afle adevărurile eterne ale vieții. În acest senz metafizic și moral conduita

vieții se schimbă neconținut, omul luând o atitudine hotărâtă în fața atâtor probleme esențiale.

Oricâte soluții s'ar căuta aiurea, — numai în cartea sfântă au forma definitivă și irefutabilă. Ele au fost formulate de oameni inspirați de Dumnezeu. Dacă cercetăm toate religiile din trecut până azi, singură doctrina creștină a rămas cea mai satisfăcătoare pentru sufletul nostru, cea mai logică și coordonată — fiindcă își are originea în învățătura propovăduită de Intemeietorul creștinismului, de Iisus Hristos. El a învins Răul Lumii, arătând planul mântuirii omenești, stabilind în același timp regulele religioase și morale ale vieții.

Credința omului se întărește tot mai mult, convingerea e tot mai accentuată în adevărurile religioase-creștine, iar Evanghelia devine cartea vieții indispensabile oricărui cercetător de cunoaștere a problemei capitale, a rostului vieții și a existenței pe pământ. Fără de *Ea nu-i posibilă înaintarea, progresul și cultura.*

Joi la sărbătoarea Sf. Mare Proroc Ilie se organizează pelerinaje la Sf. mănăstire „Sf. Ilie dela Isvor” de lângă Bocșa-montană și la „Isvorul Miron” de lângă Românești.

Prea Sfințitul Părinte Episcop Vasile ia parte la pelerinajul dela sf. mănăstire „Sf. Ilie dela Isvor”.

E bine și de folos pentru creștini să folosească prilejul acestor pelerinaje, iar On. preoți să meargă în fruntea lor!

Cosmogonia biblică și teoriile științifice.

De Pr. I. Firca.

(Continuare)

3. **Ce cuprinde Biblia?** Greșala fundamentală, pe care o fac cei mai mulți dintre necredincioși și negativiști, greșală care este în mare parte și cauza conflictului dintre științele profane și Biblie, este înțelegerea eronată sau chiar nepriceperea celor cuprinse în Sf. Scriptură. Se spune anume că Biblia se înșeală asupra adevărilor științifice, considerând că universul întreg e supus unor cauze libere, cari intervin modificând arbitrar cursul naturii; că pentru autorii Sf. Scripturi nu există legi nici *determinism* în natură, ci totul e supus voinței arbitrare a lui Dumnezeu, de unde și frecvența minunilor¹⁾. Dela asemenea constatări pornind, tăgăduirea inspirației și a adevărului celor spuse în Vechiul Testament apare firească celor ce nu pricep Scripturile.

Cei ce judecă astfel, nu vor să înțelegă însă că Biblia nu este și nu poate fi un tratat de *Științe Naturale*, de *Astronomie* sau de *Geofizică*, după cum nu este nici de *Istorie*, *Filosofie* sau altceva²⁾ și ca atare nu are rostul și deci nu trebuie să ne așteptăm ca să ne dea cunoștințe din aceste domenii³⁾.

1) Cf. J. Coppens, artic. în *Apologétique*... pp. 1053—54.

2) Cf. Pr. I. Popescu Mălăești, „Valoarea Vechiului Testament pentru creștini” în Studii teologice, An. III Nr. 2 p. 52; cf. J. Coppens, art. cit. p. 1051. ... „Hagiografiai n'au avut scopul de a învăța științe naturale”...

3) Am arătat mai înainte (v. Introducerea pp. 3-5) greșale la cari a dus pretenția unora de a găsi în Sf. Scriptură explicație la toate faptele și fenomenele din natură. Pe lângă cazul lui Galilei și Schencher, mai amintesc că teologii din Salamanca au încercat să abată pe Columb cu argumente biblice dela credința lui în existența antipozilor. (v. Dr. Găina „Unioersalitatea, sfința și originea Religiei” în Candela, An. XVII (1898), Nr. 7 (Iulie), p. 298)

Lapparent în „Science et Apologétique” (pp. 271—87) mai arată și alte cazuri în cari apologetii au făcut mai mult decât era permis. Unul a scris, de ex: „Calculul infinitesimal e fondat pe o eroare și ce e mai rău, pe o eroare contrară revelației”. Un altul a văzut în depozitele de cărbuni proba decisivă a potopului, deși huila datează dintr'o epocă mult anterioară. (Félix Vernet în Apologétique p. 497).

Asemenea greșale au totuși avantajul de a pune în lumină vie necesitatea pentru teologi de a nu transgresa ostil în domeniul științei, ca un Victor de Bonald b. oa. care în „Moise et les géologies modernes” considera negliabilă și superflua geologia, pentru că Geneza a expus originea lumii, la care savanții nu au dreptul a mai adăuga ceva. (Ibidem pp. 496—497).

Alți gânditori creștini apuseni, cum e Fer. Augustin și Thoma de Aquino au socotit însă că în materie strict științifică Biblia nu se exprimă în limbaj propriu zis științific, ci „sicut communis sermo per ea ferebat tempora” (cf. Denzinger-Bannwart, ap. F. Vernet, p. 497). Lenormant, în vestita lui „Les origines de l'histoire d'après la Bible et les traditions des peuples orientaux” crede și el că „din punct de vedere al științelor fizice (scriitorii biblici) n'au avut idei deosebite, ci au urmat părerilor comune și chiar prejudecăților timpului lor. Duhul Sfânt nu s'a preocupat să reveleze adevăruri științifice” (Les origines... Paris 1880, p. VIII ap. Chan. L. Cerfaux în Apologétique, p. 1043).

Același lucru îl afirmă și la noi P. S. N. Colan, când zice că Biblia nu trebuie citită „pentru știința ei care e a vremii în care s'a zămislit cutare sau cutare carte”, ci pentru incomparabila ei valoare religioasă. Nu știința găsim în Biblie, care e opera inspirațiunii divine; știința e în afara Sf. Scripturi, rod al strădaniei omului. (Cf. N. Colan „Biblia și Intellectuali” Sibiu, 1929, p. 28).

Chestiunile de ordin științific menționate în Sf. Scriptură, sunt indirect și pe departe în legătură cu învățăturile credinței; ele sunt menționate numai în mod incidental⁴⁾, formând un fel de cadru extern și accesoriu pentru înaltele și desăvârșitele idei religioase expuse în această carte.

E drept că Biblia ne dă oarecari lămuriri asupra formării și organizării pământului și asupra originii neamului omenesc, dar aceasta din punct de vedere cu totul deosebit de cel științific și anume din punct de vedere religios⁵⁾. De aceea la creațiune, autorul istorisirii biblice nu se ocupă nici de *cum* era materia, nici de *ce formă* avea, nici de era caldă sau rece. El nu se ocupă nici chiar de legile din natură, cari din punctul lui de vedere erau amănunțimi ce nu interesau⁶⁾.

Fericitul Augustin a observat și el acest adevăr când a scris: „Noi nu cetim în Evanghelii că Domnul să fie zis: Iată vă voi trimite pe Sf. Duh, care să vă învețe despre mersul soarelui și al lunii; trebuie să fim creștini⁷⁾ nu astronomi⁸⁾”. Ori cum zice tot el, în altă parte: „Duhul Sfânt vorbind prin gura lor (a scriitorilor inspirați) nu a voit să ne reveleze natura întină a lumii, a cărei cunoaștere nu servește deloc pentru mântuire⁹⁾”.

Căci Biblia e cartea sau mai precis colecția de scrieri întocmite de scriitori inspirați¹⁰⁾, cuprinzând o parte din revelația dumnezeiască, economia divină a mântuirii neamului omenesc, pregătirea ei în Vechiul Testament și realizarea în cel Nou și în general *cuvântul lui Dumnezeu* spre mântuirea noastră¹¹⁾. Biblia e carte prin excelență a sufletului, care desleagă marile probleme: de unde venim și unde mergem; povățuitor care ne învață cum să trăim pentru a avea viață veșnică, e *cartea vieții*¹²⁾.

Mântuirea lumii prin *Iisus Hristos* e ideea ce străbate și formează unitatea internă a Sfintei Scripturi¹³⁾. Iar crearea cerului și a pământului la începutul Bibliei e menționată numai pentru că prin ea se pune baza revelației dumnezeiești pe deoparte, iar pe de altă parte pentru că universul creat de Dumnezeu e arena istoriei mântuirii

4) Cf. R. P. Zahn: „Bible, Science et Foi”. Traduit de l'anglais par l'Abbé J. Flageolet. Paris, P. Lethielleux.

5) Ibidem; cf. Popescu-Mălăești stud. cit. p. 52 și cf. Dr. Franz Hettinger: „Apologie des Christenthums” 8-e Aufl. herausgegeben von Dr. Eug. Müller. Freiburg im Breisgau 1900, III Band, p. 188.

6) Pr. Popescu Mălăești, idem.

7) (Acesta ne învață Biblia).

8) De act. c. Fel. Manich. I 10 ap. Hettinger, op. cit. p. 189.

9) Aug. De Genesi ad litt. II 9,20 ap. Chan. L. Cerfaux în Apologét. p. 1043.

10) Prooroci și apostoli (cf. Pr. I. Mihălcescu „Manual de Teologie Dogmatică”. Ed. III București 1932, p. 20).

11) Ibidem.

12) Cf. N. Colan, op. cit. pp. 28—29.

13) Ibidem, pp. 21—22.

ce se petrece între Dumnezeu și om, e teritorul imperiului dumnezeesc în dezvoltarea sa temporală pământească¹⁴).

În legătură cu *Divinitatea*, pe care atât credința cât și rațiunea ne-o arată ca pe o realitate ce depășește legile și fenomenele lumii noastre¹⁵), se găsesc în Sf. Scriptură unele atribute ale *Ființei Supreme*, printre cari și acela de făcător al cerului și al pământului¹⁶). Felul cum această creație a fost îndeplinită nu este arătat mai de aproape, întrucât pentru Dumnezeu cel atotputernic nu există „cum“ în sensul priceperii noastre. Iar rostul Bibliei nu este de a oferi amănunte științifice pentru curiozitatea rațiunii noastre, ci de a arăta atotputernicia lui Dumnezeu Creatorul, pentru trebuințele sufletului nostru.

Creațiunea biblică nu se expune apoi după normele științei de azi, ci după gradul de înțelegere al acelor cărora *Moisi* li se adresa direct¹⁷). Căci ce rost ar fi avut istorisirea creației lumii într'un fel în care să nu fie fost de nimeni sau numai de puțini înțeleasă, când Sf. Scriptură a fost rânduită pentru învățarea tuturor și a celor înțelepți și a celor simpli!

Moisi în Geneză s'a mulțumit să arate în linii mari cum a avut loc crearea lumii și a dezvoltat această problemă numai întrucât avea nevoie din punctul lui de vedere¹⁸) și era în legătură cu planul general al scrierilor sfinte, cu normele de conduită ale poporului Evreu și cu instituirea Sabbathului ca zi de odihnă, al cărei tip e odihna lui Dumnezeu în ziua a VII-a¹⁹).

Biblia propriu zis nu țintește să ne dea o explicație a creațiunii, ci vrea să ne arate pe Dumnezeu în creațiune²⁰). Pentru aceasta explică

14) Dr. Vasile Tarnavski „Introducere în Sfintele Cărți ale Testamentului Vechiu”. Cernăuți, 1928, p. 195.

15) Cf. Emile Boutroux „Esența Religiei”, Colect. Probl. și Idei, București 1924, p. 10.

16) Cf. Gen I 1; II 4; Ps. 136 5—9; Isaia XLV 12; Ierem. X 12; Fapt. Ap. XIV 15; XVII, 24; Evr. I 10; Apocal. IV 11; etc.

17) Necesitatea ca autorul inspirat să scrie pe înțelesul celor ce li se adresa și potrivit gradului lor de pricepere, — pe lângă logica lucrului în sine — reiese clar și din cuvintele Sf. Ap. Pavel către Corinteni: „Și eu fraților n'am putut să vă grăiesc vouă ca unor oameni duhovnicești, ci ca unor trupești, ca unor prunci în Hristos. Cu lapte v'am hrănit iar nu cu bugate, căci încă nu puteați. Dar nici acum nu puteți, pentru că sunteți încă trupești”. (I Cor. III 1-3).

18) El a voit să arate lămurit poporului său că soarele, luna, stelele, animalele, plantele, focul etc., adorate ca zeități de lumea păgână, nu sunt altceva decât simple creaturi ale lui Dumnezeu „ca nu cumva ridicându-și ochii spre cer și văzând soarele, luna și stelele, toată ostirea cerurilor să fii tărit sa te închini înaintea lor și să le slujești: căci acestea sunt lucruri pe cari Domnul Dumnezeuul tău le-a făcut”. (Deuter. IV, 19.)

La fel spune și Sf. Ioan Gură de Aur (Hom. VII în Gen 4) că Moise ne a descoperit toate aceste ca să allăm întregul adevăr și să nu ne lăsăm în voia rătăcirilor ce rezultă din explicări subiective, ci să cunoaștem negrită putere a Creatorului nostru. (ap. Hettinger, op. cit. p. 188).

19) Cf. Gen. II 2—3.

20) Sensul esențial al Cărții Facerii este: Dumnezeu a făcut lumea și toate câte sunt cuprinse în ea și o cârmuește după legile firi pe cari El le-a așezat și singur El le poate schimba. (Colan op.

această mare minune în cuvinte simple, căci altcum, dacă era o limbă neînțeleasă n'am fi priceput-o și n'am fi câștigat nimic pentru mântuire. „Ea vorbește despre aceasta ca noi toți și cum zice zilnic și cel mai mare astronom că soarele răsare, deși știe că pământul se învârtește în jurul lui. Sau Dumnezeu alături de Biblia pentru popor, a trebuit să scoată și o ediție științifică! Dar pe care sistem bazată? Pe al lui *Plolomeu*, pe al lui *Copernic*, ori pe cel viitor al anului 2000? ²¹)“.

(Urmează)

Explicarea „Fericirilor” de Ioan Gură de Aur.

Traduse de pr. Ioan Nicorescu.

(Continuare)

VI. „*Fericirile sunt cei cu inima curată, că aceia vor vedea pre Dumnezeu*“. Iată iarăș o plată cerească. Curat numește El aci nici pe aceia cari posed toate virtuțile și acărora conștiință nu o îngreunează nici o răutate, nici pe aceia, cari viețuesc în feciorie, pentrucă a vedea pe Dumnezeu, nimic nu ne poate ajuta nouă, ca această virtute: *Curat cu inima*. Pentru aceea zice și Pavel: „Căutați pacea cu toți și sfințenia, fără care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu“ (Evrei XII. 14). Sub a vedea înțelege El aci, ceacee posibil să dobândească omul. Că aleși mulți sunt cari săvârșesc fapta milosteniei și nu fură, nici nu sunt cuprinși de avariție, dar să tăvălesc în necurătenie și imoralitate. De aceea a adaus El la urmă aceasta spre a demonstra că prețul celei dintâi virtuți nu ajunge. Astfel adeverește Pavel în epistola sa către Corinteni, că Macedonenii, s'au îmbogățit nu numai prin milostenie, ci și

cit p. 29.) Aceasta e ideia religioasă-dogmatică ce interesează aci restul e secundar. (Ibidem p. 30.)

Foarte bine a arătat C. Braun scopul referatului mozaic, față de scopul unei reprezentări pur științifice a originii lumii. O cosmogonic științifică — zice el — pe cale analitică, din stări mai recente ale lumii deduce altele mai timpurii, din acestea altele și mai vechi, etc. pentru ca apoi pe cale sintetică să reprezinte — pornind dela un stadiu primitiv astfel fundamentat — dezvoltarea lumii până la starea actuală, prin înlanțuire cauzală și pe baza legilor fizice. Ea se mișcă însă în plină elaborare cerebrală, folosindu-se de filosofia cea atât de străină exactității științifice și se ocupă numai cu angrenajul *cauzelor secundare, cauza primară* rămânându-i adesea necunoscută. Cu totul altfel expune lucrurile legiuitorul Vechiului Testament, care arată că întregul univers e opera unui Creator cu voință liberă și pe care L-a pus ca supremă lege și datorie pentru Israelul amenințat de politeism. De aceea Sf. Scriptură nu se pierde în jocul cauzelor secundare care sunt preocuparea de căpetenie pentru cercetătorul științific. În asemenea împrejurări Moisi nu a putut scrie altfel de cum a scris, chiar să fie cunoscut amănuntele cosmogoniei ca și oricare naturalist modern (Cf. „*Ueber Kosmogonie vom Standpunkte christlicher Wissenschaft*“ 2 Aufl. Münster 1895, S. 285 ss. ap. Hettinger, op. cit. v. III pp. 188—189, nota 2*).

21) F. Bettex: „*Creștinismul și studiul naturii*“; trad. de Ioan Negoită și Neculai Donos. Ed. II București, Pavel Suru, p. 158.

prin alte virtuți. După ce a amintit El despre generozitatea lor, privitor la *bani*, zice: „ci s'au dat pe ei înșiși întâi Domnului și apoi nouă prin voia Lui Dumnezeu“. (II. Cor. VIII. 5).

VII. *„Fericii sunt făcătorii de pace“*. Aici oprește El nu numai neînțelegerea și dușmănia dintre oltă, ci cere ceva mai mult decât adevărații noi și alții, pe cari trăesc în neînțelegere să-i împăcăm, pentru care lucru ne pune în vedere iarăș o plată. Și care? „Că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema“. Aceasta a fost și opera unuia născut, ca pe cei despărțiți să-i aducă împreună și pe cei învrăjbiți să-i împăce. Și pentru că tu să nu-ți închipuiești, că pacea e totdeauna în bine, adaugă El:

VIII. *„Fericii sunt cei gonii pentru dreptate“*, ceiace înseamnă pentru fapta și scutul, care-l arătăm față de alții, în urma temerii de Dumnezeu. Dreptatea o socotește El totdeauna suma virtuților sufletului.

IX. *„Fericii veți fi când vă vor defăima (ocări) și vă vor prigoni, și vor zice tot cuvântul rău împotriva noastră, minșind din pricina mea“*. *Bucurați-vă și vă veseliți*. Și dacă vă zic vouă fermecători, înșelători, stricători de moravuri, sau ori cum v'ar numi pe voi, zice El, voi veți fi fericii. Și ce ar fi putut altceva nou să arate, decât aceste prescripte, când zice, ca să cerem, ceea ce alții cred că nu-i de folos, ca: a cerși a se întrista (plânge), perzecat să fii, defăimări să auzi? Și cu toate acestea El învăța astfel și a convins nu pe doi, zece, douăzeci, o sută, o mie pe oameni, ci întreaga lume. Și mulțimea care auzia acestea, ceea ce li era împovărat și ce era contra voinței multora, a fost cuprinsă de frică. Atât de mare era puterea celui ce învăța. Și pentru ca să nu crezi tu, că învățăturile rele adresate peste tot nu fericesc, face El două deosebiri și anume: acelea cari se întâmplă conform voiei sale și acelea conștient neadevăr. Și dacă nu e cazul acesta, atunci e acela, când cineva e defăimat care nu numai, că nu fericesc, ci sunt și fără folos.

După aceasta iată iarăș plata. „Plata voastră multă este la cer“. Dacă nu iai parte la toate slujbele în cari se spune că împărăția lui Dumnezeu se dă în dar, nu descuraja, pentru că deși respata e felurită, pe toți îi primește în împărăția cerului. Dreptatea și zice El: „ceice plâng se vor mângăia, cei milostivi se vor milui, cei cu inima curată vor vedea pe Dumnezeu, făcătorii de pace, fiii lui Dumnezeu se vor chema. Prin toate acestea, nu se înțelege altceva, decât împărăția lui Dumnezeu și ceice în viață o doresc, vor ajunge a se și bucura de ea.

De aci nu crede însă, că numai celui sărac cu duhul, ci și acelor, cari însetează după dreptate și celor milostivi și peste tot toți se vor învrednici de plata cerească. Pentru aceea s'a folosit El în tot locul de fericiri, ca nu tot ce-ți pică în minte să și aștepti că vei primi. Doară nu e fericit acela, care se încoronază cu faptele, cari se sfârșesc în viața de acum și se pierd mai degrab decât umbra.

(Urmează)

Pe marginea unei despărțiri...

De: Pr. A. Uroș Dobrița.

Preoțimea protopopiatului Panciovei și-a ținut de datorie ca sărbătorește să se despartă de protopopul Ioan Murgu care trece la pensie. Intrunită la 27 Iunie a. c. în capela ort. română din Panciova, oficiindu-se prin preotul-capelan Timoteiu Popovici rugăciunea de mulțumire, după care Pr. Alexandru Guga, emoționat până la lacrimi își rostește cuvântul de despărțire, evidențiind calitățile de om și superior ale protopopului Ioan Murgu. Pune apăs pe trăsătura esențială a caracterului său, care este bunătatea inimii și blândețea firii sale; calități profund umane prin care s'a distins în tot cursul vieții sale protopopul Ioan Murgu.

Pr. Valeriu F. Perin cetindu-și cuvântarea, scoate în relief modestia precum și dragostea frățească arătată tuturor fraților întru Hristos, extinzându-se și asupra activității publicistice din anii tinereții și maturității a protopopului Ioan Murgu.

Apoi ia cuvântul nou numitul administrator protopresbiteral Pr. Victor Popovici, care pe lângă frumoasele cuvinte adresate protopopului Ioan Murgu ca unuia care i-a fost superior, superioritate pe care însă sărbătoritul nici când n'a manifestat-o prin ton poruncitor și arogant, ci în cei mai coligiali termeni a dat îndemnuri, în continuare, face amintire despre noua răspundere încredințată, a cărei povară singur s'ar simți slab să o ducă fără colaborarea sinceră și efectivă a preoțimii tractuale pe care o invită să se apropie cu încredere de sfinția sa. Conștient de misiunea primită, asigură pe frații-i întru Hristos de tot concursul său la orice acțiune bună și sănătoasă.

Septagenarul protopop Ioan Murgu, cu privirile înrouate, copleșit fiind de emotivitatea ultimelor clipe trăite în comunitatea fraților săi preoți, mulțumește, cu vocea tremurândă, pentru sărbătoreșcul adio.

Colegiul preoțesc îi oferă în semn de cadou suma de circa 2000 dinari în numerar.

După festivitate se trece la o agapă frățească unde toastează Pr. Aurel Uroș, subliniind ca notă proeminentă a caracterului protopopului Ioan Murgu tratamentul democratic și colegial față cu supușii lui. Greutățile de tot felul întâmpinate în viață, n'au putut să-i răpună credința în Dumnezeu îndurătorilor. Li aduce la cunoștință precum că preoțimea tractului Panciovei este aplicată să se detragă câte 100 Lei lunar fiecărui preot din salariu pentru ca să-și arate încă odată spiritul de jertfă față cu un frate mai mare care este într-o situație materială destul de precară. Apoi, salută pe noul administrator protopresbiteral exprimând mulțumirea unanimă pentru faptul că preoțimea tractului Panciovei a fost vrednică să dea pe cel ce este următor protopopului Ioan Murgu. Accentuează că nou numitul administrator protopresbiteral cunoaște bine preoțimea tractuală, precum și referințele din comunele bisericesti ale tractului încredințat, cunoaște frământările sufletului românesc, precum și exigențele vieții ortodoxiei din acest colț de țară, ceea ce-l va ajuta ca lesne, fără dibuire să purceadă la îndeplinirea misiunii încredințate, fiind pe lângă aceasta și un administrator de înfăia mână.

Pr. Nicolae Roman, face unele comunicări din viața pastorală arătând cum elemente laice caută să strice datina în ceea ce privește preponderanța bisericii în viața poporului, precum de asemenea tot unele persoane laice își asumă drepturi de supraveghere și control asupra preoțimii, rugând pe noul administrator protopresbiteral să se înfierizeze astfel de porniri simptomatice daunătoare prestigiului preoțesc.

Iubirea și războiul.

Ce are omul mai scump pe lume decât iubirea! Ea te înalță peste cele omenești și te face să trăiești și să aduci pe pământul frământat de patimi, o parte din fericirile creștini.

O iubire, tu ești sufletul vieții. Incepi în brațele scumpei mame, și nu te sfârșești nici în culcușul rece al sicriului la groapă. Tu legi pe copil de părinții săi, tu legi frații între ei și tot tu legi pe cei vii cu cei morți, căci tu izvorăști din suprema poruncă a Mântuitorului Dumnezeu: „Poruncă nouă dau vouă: să vă iubiți unul pe altul”, Ioan cap. 13 vers 34.

Omul are superior animalului sufletul nemuritor cu umanitatea hrănită de iubire. Dar privește un om în mânia, când umanitatea dispare, el rămâne numai cu bestialitatea și ar ucide cât mai în grabă pe adversar, satisfăcând în felul

acest o pornire internă. Nu-i el animal în mânia? Judecând unele acțiuni ale omului, ajungi să crezi că în om este o plăcere de a ucide, de a vedea sânge curgând. Așa este de pildă vânatoarea de animale. De ce vânează oamenii? Ca să-și adune hrana corpului pe care n'o au. Dar cei cari au din belșug acaasta? Aceia pentru distracție. Distracția în înțelesul lor este tocmai dovedirea plăcerii de a vedea sfărâmându-se viața în mâinele tale. Simți nevoia aerului ozonat al muntelui, plimbă-te și admiră natura felurit schimbătoare și fermecătoare, care încă e pentru desfătarea ochiului tău, tu rege al ei! Dece omul trecător prin pădure cu securea în mână izbește pomii din cale-i, cu toate că n'are nici un folos de aceasta. Mergi numai pe o cărare umblată a pădurii și vei avea durerea să privești jalnicul aspect de ciungărire a copacilor de pe margini. Ce este împiedecarea cuiva de a ajunge la o bucată de pâine — fie-ți măcar dușman — decât dorința de extirpare. Ce este uciderea morală? etc. etc.

Ne oprim în înșirarea exemplelor, cari duc la identificarea cu natura irațională, în lupta pentru existență. Și să ne întrebăm cine înabușă dorința aceasta de ucidere? Iubirea.

Poți să omori un animal drag? Poți să tai un pom frumos înflorit? Poți să nu-ți ajuți un frate pe care-l iubești ca să-și câștige hrana vieții? Nu! Iată de ce iubirea e sufletul vieții, iată de ce Scriptura spune: „... iar mai mare dintre virtuți e dragostea”, și iată de ce creștinismul are la bază iubirea. Ce a fost sclavia, decât o dorință de exprimare a puterii brutale ale unui individ asupra altuia în toată libertatea sa. Cine l-a desființat? Religia iubirii. Religia iubirii — creștinismul — care în ultimul timp începuse să fie nebăgată în seamă, ba chiar — îndrăzneală supra irațională — să scoți din lume ceea ce Dumnezeu a adus în lume.

În vremea noastră, iubirea, fundamentul vieții și al mântuirii începe să-și stingă flacăra aducătoare de fericire temporară și veșnică. Ceterim zilnic turnări de tunuri omorătoare, de invenții distrugătoare, de avioane purtătoare de moarte. Nu sunt rezultatul iubirii predicate de creștinism și iată urmarea: războiul.

Lipsește pe om de Dumnezeu și iubire, și l-ai lăsat animal cu accentuarea dorinței de a ucide. De mult predică o parte a științei ateiste că omul se trage din animal și nu-i creat după istorisirea dumnezeiască. Apoi în ceasurile noastre, omenirea începe să-și creadă eretica-i teorie și „s'a încolăcit ca un ghem de șerpi veninoși.

Războiul pășește pragul. Omul își va înfăptui dorința de a lovi în țeasta celui alt fărămându-l

și deschizându-i vinele. Ce a clădit omenirea prin iubire, va distruge omul prin dușmănire. În prezent începe omul să caute pe Dumnezeu și necesitatea iubirii, dar pare că-i trecut ceasul al 11-lea și diavolul luptă pe puteri să-i întunece mintea la iubire și înțelegere. Cei cari mai pot înfrunța insistența presiune a răului amenințător cu desfășurarea măcelului universal, să zică neîncetat: **Impacă lumea, Doamne!**

Ilie V. Câmpeanu

Pocăința.

(Predică)

Pocăiți-vă că s'a apropiat împărăția cerurilor.

Matei c. 3, v. 2

Iubiți Creștini!

Se împlinise timpul ca să vie Mântuitorul Hristos și tocmai atunci Dumnezeu trimise pe prorocul Său să strige și să cheme pe poporul Israelitean la pocăință și acela era Ioan Botezatorul.

Și în vremurile de azi ar trebuie să vină asemenea proroci cari să cheme omenirea: „*pocăiți-vă că aproape este împărăția lui Dumnezeu*”.

Dar, și azi s'au găsit o sumedenie de proroci falși cari cheamă lumea la pocăință, dar nu la o adevărată pocăință, și câți nu s'au lăsați amăgiți la chemarea lor?

Pocăința! Ce cuvânt frumos! Și oare câți dintre noi știm ce este pocăința? Și câți dintre noi ne dăm seama despre rostul și însemnătatea pocăinței?

Să vedem acum dar, *ce este pocăința?* Răspunsul îl găsim în Sf. Scriptură și înseamnă „*întoarcerea la Dumnezeu*”, dar nu-i destul numai atât ci „*întoarcerea dela păcat*”, cu alte cuvinte: „*reinoire*”.

Dar, pentruca pocăința să fie deplină trebuie să îndeplinească anumite condițiuni, și anume:

1. *Cea dintâi este Dumnezeu.* Cine nu cunoaște pe Dumnezeu și nu-L are în sufletul său, acela nici odată nu va putea să înțeleagă rostul pocăinței. Tocmai de aceea există atâtea rătăciri, pentrucă cei ușor influențabili ascultând glasul falșilor propovăduitori ai pocăinței se lasă amăgiți, ne având pe Dumnezeu în sufletul lor, căzând în grea rătăcire și într'un mare păcat.

2. *Conștiința păcatului.* Numai cine într'adevăr, recunoaște că este un păcătos în fața lui Dumnezeu, acela desigur cunoaște sbuciumul pocăinței. Ce-l ce însă mereu bâjbăie prin bezna păcatelor nu va ajunge la lumina cunoștiinței de Dumnezeu și inima lui va rămâne pururea împetrită.

3. *Nădejdea într'o iertare din partea lui Dumnezeu,* care a fost jignit prin păcat! Creștinii zilelor noastre bazați pe îndelunga răbdare și a toată bunătatea lui Dumnezeu, savârșind păcate fie grele sau ușoare, mătăduind totuși că vor fi iertate, uită că jignesc pe Dumnezeu și nu se mai gândesc la urmările păcatului.

4. *Întoarcerea desăvârșită la Dumnezeu* și o hotărâre sinceră de a rămâne nedespărțit de El. Cugetând omul în mod serios la urmările păcatului și în sufletul său nascându-se o adevărată căință pentru faptele sale păcatoase se va putea întoarce la Dumnezeu și va rămâne pururea lângă El.

Nu-i deajuns numai să știm ce este pocăința ca să ne considerăm pocăiți ci trebuie sa mai știm și *de ce este de lipsă (necesară) pocăința?* Tot sf. Scriptură precum și Sfinții părinți bisericești ne arată lămurit acest lucru.

Fer. Augustin spune: „*păcatul trebuie pedepsit ori de cel ce l-a savârșit, ori de către cel împotriva cui s'a savârșit căci dacă nu voii să nu vă pedepsească Dumnezeu, pedepsiți-vă singuri.*”

Și acum să vedem cum sf. Scriptură ne pune înainte nenumărate *fapte de pocăință.*

Să nu ne ducem mai departe decât la primul om la Adam, care după ce și-a dat scama că a păcătuțit, de frica lui Dumnezeu s'a ascuns și după ce a fost dat afară din rai a plâns căindu-se de ce a făcut.

Apoi despre o cetate *Ninive*, în care oamenii erau cufundați în grele păcate și nelegiuiri și trimițând Dumnezeu la dânșii pe Proorocul Iona să le spună că dacă nu se vor pocăi de păcatele ce le-au făcut va nimici toată cetatea, cari, apoi ascultând pe Iona, în frunte cu Regele au acoperit capul cu cenușă și au plâns căindu-se.

Aduceți-vă aminte de *Ap. Petru* care lăpădându-se de Mântuitorul tocmai când suferia cele mai mari insulte și batjocuri, căindu-se apoi a plâns amar.

Fiul rătăcit din evanghelie, care după o viață destrăbălată și pierzându-și toată averea, venindu-și în fire se duce la tatăl său și cu lacrimi în ochi îi cere iertare și tatăl său îl iartă.

Vameșul Zacheu care în serviciul său își agonisise o avere pe nedrept, primește pe Hristos în casa sa și aducându-și aminte de trecutul său păcătos și cu căință în sufletul său îi zice lui Hristos că dă jumătate din averea sa săracilor, iar celor pe cari i-a năpăstuit cu ceva le dă napoi împătrit, făcându-se astfel mântuire casei sale.

Și în fine un ultim exemplu este *tălhariul de pe cruce*, care alături de Iisus în ultimul moment se căiește de faptele sale și îi zice: „*Pomenește-mă Doamne întru împărăția Ta*”. Iar Iisus îi zice: „*Adevăr zic fie astăzi cu mine vei fi în rai*”.

După ce vă arătai ce este pocăința, de ce este necesară și câteva exemple de pocăință, voi căuta mai departe să vă arăt *cari sunt piedicile de a ajunge la pocăință?* După cum omul în drumul vieții sale întâlnește multe piedici, tot așa în drumul spre pocăință omul întâlnește la fel mai multe piedici, dintre cari mai însemnate sunt următoarele:

1. *Nu ne gândim în deajuns la Dumnezeu.* Omul se gândește la multe lucruri fără nici o importanță și tocmai la ce ar trebui să se gândească mai serios și mai mult — la Dumnezeu — nu o face, decât cu mare greutate, căci grijile lumești îi împovărează prea mult mintea și sufletul. Omul uită că tocmai pe lângă datoria sa de a îngriji de cele lumești, cea mai mare datorie a sa este să-L cunoască și să-L iubească pe Dumnezeu.

Ascultați o *pildă.*

Intr'o familie din Rusia sovietică s'a născut acum vre-o cincisprezece ani un copil.

Părinții l-au crescut în desăvârșirea necunoașterii de Dumnezeu, crescând așa până la vârsta de zece ani, când este cuprins de o tainică suferința. Nici un medic nu i-au putut constata cauza boalei, căci copilul stătea tăcut și plângea.

Intr'o zi mamă-sa îi zise:

„Copilul meu spune-mi ce vrei?”

„Mamă dragă, dă-mi pe Dumnezeu.”

Părinții au rămas înmărmuriți, dar a fost prea târziu, căci neînțelegând chemarea copilului, l-au pierdut. Murise.

O altă pildă.

Într'un sat stăteau la sfat câțiva săteni și între ei se afla și preotul.

Unul din gospodari care deseori se fălea că nu crede în Dumnezeu, se jăluia celor de față că într-o zi spunându-i copilului său ceva, i-a răspuns: „Tată eu nu te cred“.

Atunci preotul îi zise: „De ce te superi pe copil, căci mai vinovat ești D-ta“.

Pentru ce sunt eu vinovat îi răspunse omul.

Preotul îi zise: „D-ta te jului că copilul D-tale nu te crede, dar atunci ce ar trebui să-ți zică și să-ți facă Tatăl nostru din cer, în care nu crezi? Copilul când te aude hulind pe Dumnezeu cum ar mai putea crede în D-ta?“ Omul a rămas rușinat căzând pe gânduri.

2. *Nu ne gândim îndeajuns la Iisus Hristos.* Mulți poate se întreabă: pentru că s'ajung la pocăință e de ajuns să mă gândesc numai la Dumnezeu. Nu e de ajuns numai atât, căci fără a cunoaște pe Iisus Hristos nici cunoștința de Dumnezeu nu este desăvârșită și mântuitoare. Acest lucru l-a descoperit însuși Domnul Iisus Hristos când zice: „*Eu cu Tatăl una suntem*“. (Ioan, c. 10, v. 30) și „*Nimeni nu vine la Tatăl fără numai prin mine*“. (Ioan, c. 14, v. 9.)

Cine spune că a ajuns la cunoștința de Dumnezeu fără Iisus și că este pocăit spune un adevăr, căci fără mijlocirea unui „*mântuitor*“ nu putem cunoaște îndeajuns pe Dumnezeu, căci omul cu sufletul încărcat de păcate nu-l poate curăți fără mijlocirea lui Iisus Hristos Care să-L roage: „*Tată, iartă păcătosul acesta căci I-am luat asupra mea păcatele lui și și-a pus toată nădejdea și credința în Mine, pentru Mine Te rog iartă-L*“.

Auziți încă o pildă.

Era un creștin pe care ori de câte ori preotul îl chema să vină la biserică să se spovedească și să se cuminece, el îi răspundea: „N'am timp, Părinte“.

A trecut un timp îndelungat și-l întâlnește preotul trist, amărât, blăstămându-și viața zicând: „Toți m-au părăsit, sunt un nenorocit“.

Atunci preotul cu glas domol îi zice:

„Fiule, iată că toți aceia pentru care ai avut timp te-au părăsit, află că singur acela pentru care n'ai avut timp, te așteaptă încă să vii“.

„Și unde l-aș putea găsi Părinte?, „răspunde creștinul.

„Este Cel pe care L-ai uitat: Iisus Hristos, Cel pururea viu, Care stă pe altarele bisericilor Sale fu răspunsul preotului.

Și de atunci creștinul acela a avut timp și pentru Dumnezeu și Fiul Său Iisus Hristos.

3. *Nu ne gândim de ajuns la moarte.* Ne este dat să auzim pe unii oameni zicând că cred și în Dumnezeu și în Iisus Hristos, dar tot nu vreau să ajungă la pocăință. Și oare de ce? Tocmai pentru că nu se gândesc și la moarte. Pentru unii ca aceștia moartea este ceva îngrozitor și vor să alunge acest gând din mintea lor, dar tot nu vor izbuti căci moartea pe nimeni nu cruță și vine tocmai când nici nu ne gândim la ea.

O pildă: Un mare criminal este condamnat la moarte prin spânzurătoare. Cu o zi înainte de moarte, fu apucat de o mare căință și ceru să vină preotul.

Când veni preotul îl găsește spăimântat și îi zice: „Ce ai fiule?“, iar el căzând în genunchi zise: „Ce vede duhul meu acum Părinte, nu se poate spune cu vorbe

omenești și-i atâta de groaznic cum nimic nu este pe lumea asta“.

Plângând ceru preotului să-l împace cu Dumnezeu.

Preotul mărturisindu-i păcatele îl împărtășește cu sf. cuminecătură. Și numai așa acest criminal primi liniștit moartea.

4. *Avem o părere greșită despre Harul lui Dumnezeu.* Prin Harul lui Dumnezeu trebuie să înțelegem iubirea și dragostea pe care El o arată oamenilor păcătoși.

Aceasta este pedica cea mai grea în calea pocăinței căci pe mulți îi auzi zicând: „Mai am timp să mă pocăiesc căci Dumnezeu e bun și mă iartă“.

Iată dar cât de greșit înțeleg mulți creștini acest har al lui Dumnezeu.

Iubirea și dragostea lui Dumnezeu rabdă, așteaptă întinde mâna ca să ridice pe orice păcătos din mocirla păcatelor.

O întrebare care iarăși trebuie lămurită este:

Cum trebuie să fie pocăința ca să ne pulem mântui? Trebuie să fie:

a) *Grabnică*, adică nu cu șovăire. Nu să o amânăm pe zi ce trece, ci în orice moment să ne hotărâm să lăpădăm toata grija cea lumească și să începem o nouă viață.

b) *Sinceră*, adică din toată inima. Sunt unii oameni, cari s'au pocăit grabnic dar nu cu sinceritate, căci să vedeți ce zice *Prorocul Ioil*: „*Și acum zice Domnul: întoarceți-vă la mine, din toată inima voastră, cu posturi, cu plâns și jălănie. Sfășiați-vă inimile și întorceți-vă către Dumnezeul vostru căci El este milostiv și îndurat, încel la mânie*“. (c. 2, v. 12-13). Iată, ce înscamnă o pocăință sinceră.

c) *Rodnică*. O pocăință chiar dacă este grabnică și sinceră mai trebuie să fie și rodnică, iată ce zice *Sf. Ioan gură de aur*: „*Faceți roduri vrednice de pocăința voastră*“.

Nu-i de ajuns să vii numai la biserică și ești pocăit, apoi nu-i destul să spui că m'am cuminecat și ești pocăit.

Fă dar creștine roade de fapte bune și atunci într'adevăr ești pocăit.

Încă o altă întrebare se pune:

Sub ce formă ne poate mântui pocăința?

Răspunsul: sub o *formă tainică*, adică prin *mărturisirea sinceră a păcatelor* înaintea duhovnicului preot, care este îmbrăcat cu darurile lui Hristos și care a primit dela Hristos prin sf. apostoli puterea de „*a lega și a deslega*“ păcatele oamenilor.

Vă veți întreba poate: De ce este de lipsă această formă pentru pocăință? Acei cari v-ați mărturisit cu sinceritate păcatele, desigur ați simțit o zguduire sufletească, căci în acel moment lucrează în sufletul celui căit Duhul sfânt și cu adevărat roadele lui se văd.

Iată dar, iubii Creștini, care este adevărata pocăință. *Nu ați părăsi religia* și a te lăsa amăgit de aceia cari întocmai ca fățarnicii se numesc pe dânșii pocăiți dar lepădându-și religia au căzut într'un mare păcat neiertător.

Creștini! Cercetați-vă cu deamăruntul sufletele voastre și urmați chemarea lui Iisus, care necentenit ne chiamă și vezi creștine dragă, dacă sufletul tău este murdar de păcate și îl spală cu lacrimile adevăratei pocăințe ca astfel să te faci părtaș de darurile cele mari ale lui Dumnezeu-Tatăl, Care: nu voește moartea păcătosului ci îndreptarea lui“. Amin.

DIMITRIE BLIDARIU
Preot.

Ș T I R I

Investirea solemnă a I. P. S. Patriarh Nicodim s'a făcut Miercuri în 5 Iulie a. c. în Sala Tronului. Este de reținut accentul pe care I. P. S. Patriarh l-a pus asupra grijei pe care Biserica trebuie să o depună la educarea și instruirea preoților, ca și răspunsul aprobator al Majestății Sale Regelui Carol II.

Prea Sfințitul Părinte Episcop Vasile a luat parte la solemnitățile investirii și ale intronizării.

Examen de calificare preotească s'a ținut Luni în 3 Iulie a. c. sub prezidiul P. S. Părinte Episcop Vasile și în prezența comisiei regulamentare. S'au prezentat șapte candidați, toți promovați. Cu nota *distins*: Justinian Dalea, Jivoiu Forga, Dănilă Puia și Rusalin Simeria; cu *foarte bine*: Petru Boeriu și Iancu Tilca; cu *suficient*: Pavel Bilcă.

Sărbătorirea unor preoți eșiți la pensie. Păr. protopop Ioan Oravițanu al Bisericii-albe a sărbătorit în chip deosebit eșirea la pensie a preoților Pavel Vișian din Rusova-veche și Pavel Bufanu din Coronini. În deosebi cel dintâiu, care ca învățător și preot în Bogodinți a lucrat contra desbinătorilor, a binemeritat solemnă despărțire a confrăților dela dânsul. Peste tot aceste solemnități, cu participarea tuturor intelectualilor, a preoților din jur și a poporului la despărțirea de părinții lor sufletești sunt binevenite și fac cinste protopopului și preoților din protopopiatul Bisericii-albe.

Biserică pe Muntele-mic. Duminecă în 2 Iulie a. c. s'a pus piatra fundamentală a bisericii ce se va zidi pe Muntele-mic la 1500 m. înălțime. Delegat arhieresc a fost Pr. Isaia Suru adm. protopopesc al Caransebeșului. Erau de față D-l Dr. Ing. Cornel Micloși, directorul Uzinelor Electrice din Timișoara, D-na și D-l Dr. Alex. Cimponeriu, șeful contencios. Municip. din Timișoara și aproape toți funcționarii superiori ai Uzinei Electrice. Toată cheltuiala o suportă Uzinele Electrice. Intregul merit revine D-lui Dr. Ing. C. Micloși, fiu de preot!

De pe frontul misionar. Impresionante șire ne trimite fruntașul Ostaș al Domnului Constantin Draghici din Logoj despre propaganda făcută la 29 Iunie, sărbătoarea SS. apostoli Petru și Pavel în Teregova. Mulți ostași de aci și comunele din jur au venit și s'au închinat Domnului cu steagurile lor. Sub conducerea preoților C. Draghici le-a vorbit cum trebuie să lupte pe frontul sufletesc cu scop și folos de mântuire sufletească, atât pentru ei cât și pentru aproapele. I-a sfătuit să se supună Bisericii, preoților; să se împărțasească regulat, să fugă de rătăcirea sectarilor. O Doamne, esclamă ostașul, căci frații creștini sunt mai greu de câștigat decât o cetate întărită! (Prov. 18, 19.)

Salariile preoțești pe luna Iunie a. c. au fost ridicate dela stat și se lichidează la casierie în timpul orelor de oficiu. Din salariu s'au reținut câte 100 lei pentru un caz de moarte și sidoxia episcopescă.

Mulțumită publică. Oficiul parohial din Poeni mulțumește bunilor credincioși: Filimon Bublea și Petru Simoc din Poeni, cari au contribuit benevol fiecare cu câte 800 Lei la repararea bisericii.

Preotul local a dăruit suma de Lei 2000, în acelaș scop.

O apreciere din afară a felului în care Librăria noastră diecezană servește trebuințele sfințelor biserici arată scrisoarea de mai jos a păr. Gheorghe Terebențiu din Petroman pe care o publicăm în întregime:

Onorate Părinte Pițigoi!

De și am avut cutie din metal pentru cuminecarea bolnavilor, procurată tot dela Librăria noastră diecezană în anul 1935, am procurat în ziua de 4 Mai a. c. cele 2 cutii pentru cele trebuincioase la sf. Botez, precum și pentru cuminecarea bolnavilor.

Primind eri cu poșta cutiile procurate, am rămas foarte mulțumit și bucuros de ele. Executate cum nu se poate mai frumos, din argint de China massiv, se vor păstra în aceste cutii, cele trebuincioase la sf. Botez și sf. Taină pentru cuminecarea bolnavilor, cu demnitatea înaltă a sfințeniei sf. Taine.

În ce privește durabilitatea acestor cutii, este pentru veacuri și ar fi foarte de dorit, ca să nu lipsească dela nici o biserică din eparhia noastră.

Primește, Te rog Onorate Părinte, mulțumirile mele pentru cutiile trimise.

Petroman, la 28 Iunie 1939.

Cu frățescă stimă și dragoste:

Gheorghe Terebențiu
paroh ort. român.

Comunicat.

Nr. 3888 Sc 1939.

Preotul N. V. Hodoroabă, profesor în Iași a publicat de curând un volum de cuvântări ocazionale, cu prețul de 32 Lei.

Nu de mult a publicat o operă cu titlul „Din războiul de reîntregire“ care a fost premiata de Academia Română și de Societatea Scriitorilor Români.

Cartea are o estindere de 290 pagini, costul 45 Lei.

Le recomandăm proților noștri cari cumpărându-le, încurajează munca unui Frate în Hristos și îl stimulează pentru pregătirea altor lucrări bune.

Caransebeș, în 28 Iunie 1939.

Consiliul eparhial.

Masini de scris

se pot procura prin
Librăria Diecezană.

Kappel Portativ . . . . . Lei 8.500
Kappel Standard (de birou) „ 19.000